

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการส่งลูกบาสเกตบอล และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลและไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาด และการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตู กับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ตัวแทนนักกีฬาบาสเกตบอลประเภททีมชายของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันที่เข้าร่วมการแข่งขันบาสเกตบอลในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ปี พ.ศ. 2544 โดยคัดเลือกจากสี่ทีมสุดท้ายที่เข้าชิงชนะเลิศในการแข่งขันครั้งนี้ ซึ่งได้แก่ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ทีมมหาวิทยาลัยรังสิต ทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเก็บรวบรวมข้อมูลได้ทำการบันทึกการแข่งขันรอบสี่ทีมสุดท้ายในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ปี พ.ศ. 2544 ด้วยกล้องถ่ายภาพโทรทัศน์ และนำเทปบันทึกภาพไปศึกษาการส่งลูกบาสเกตบอลด้วยเครื่องเล่นโทรทัศน์โดยใช้ควบคู่กับเครื่องเล่นวีดีโอเทป แล้วทำการบันทึกข้อมูลและรายละเอียดลงในแบบบันทึกการส่งลูกบาสเกตบอล ทั้งนี้ผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันเป็นดังนี้คือ

อันดับที่หนึ่ง (ชนะเลิศ) ได้แก่ ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

อันดับที่สอง (รองชนะเลิศอันดับที่หนึ่ง) ได้แก่ ทีมมหาวิทยาลัยรังสิต

อันดับที่สาม (รองชนะเลิศอันดับที่สอง) ได้แก่ ทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

และอันดับที่สี่ ได้แก่ ทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบบันทึกการส่งลูกบาสเกตบอลมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าไคสแควร์ (Chi-square Test) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน (Spearman rank Correlation Coefficient : r_s) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (The Statistical Package for the Social Sciences/Personal Computer Plus : SPSS/PC⁺) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

1. การส่งลูกบาสเกตบอลในแบบต่าง ๆ 12 แบบ

ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลทั้งหมด 2,287 ครั้ง โดยทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 612 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.76 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 391 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.10

เมื่อพิจารณาการส่งลูกบาสเกตบอลของแต่ละทีม พบว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 156 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.31 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 104 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.54 ทีมมหาวิทยาลัยรังสิตทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 135 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.95 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.41 ทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 152 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.30 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 90 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.57 และทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 169 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.39 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 111 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.30

2. การส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลและไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาด

ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลทั้งหมด 2,193 ครั้ง และการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดทั้งหมด 94 ครั้ง โดยทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลในการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 597 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.10 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 379 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.57 และทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ผิดพลาดในการส่งลูกพลิกแพลงมากที่สุด เป็นจำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.18 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือระดับออก เป็นจำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.61

เมื่อพิจารณาการส่งลูกบาสเกตบอลของแต่ละทีม พบว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลในการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 155 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.14 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ และการส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 97 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.36 โดยทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ผิดพลาดในการส่งลูกพลิกแพลงมากที่สุด เป็นจำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.52 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.18 สำหรับทีมมหาวิทยาลัยรังสิตได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลในการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 132 ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ 24.40 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 105 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.41 โดยทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ผิดพลาดในการส่งลูกพลิกแพลงมากที่สุด เป็นจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.11 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือระดับอกและการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.55 ส่วนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลในการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 145 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.09 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 86 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.88 โดยทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ผิดพลาดในการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.21 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.04 และที่มหาวิทยาลัยได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลในการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 165 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.70 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 109 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.96 โดยทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ผิดพลาดในการส่งลูกพลิกแพลงมากที่สุด เป็นจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.22 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือระดับอก เป็นจำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.70

โดยรวมที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผล เป็นจำนวน 559 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.93 รองลงมาได้แก่ที่มหาวิทยาลัย เป็นจำนวน 557 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.36 ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นจำนวน 552 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.14 และที่มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นจำนวน 525 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.66 ตามลำดับ ทั้งนี้ที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ผิดพลาดมากที่สุด เป็นจำนวน 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.49 รองลงมาได้แก่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นจำนวน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.14 ที่มหาวิทยาลัย เป็นจำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.79 และที่มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นจำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.70 ตามลำดับ

3. การส่งลูกบาสเกตบอลที่มีการเลี้ยงลูกบอลต่อ

ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลที่ทำการเลี้ยงลูกบอลต่อทั้งหมด 611 ครั้ง โดยทำการเลี้ยงลูกบอลต่อจากการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 169 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.66 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 114 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.66

เมื่อพิจารณาการส่งลูกบาสเกตบอลที่มีการเลี้ยงลูกบอลต่อของแต่ละทีม พบว่าที่มหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการเลี้ยงลูกบอลต่อจากการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 42 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.82 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.18 ที่มหาวิทยาลัยรังสิตทำการเลี้ยงลูกบอลต่อจากการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.83 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 28 ครั้ง

คิดเป็นร้อยละ 19.31 โดยทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทำการเลี้ยงลูกบอลต่อจากการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 41 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.26 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.38 และทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการเลี้ยงลูกบอลต่อจากการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 50 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.30 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.03

4. การส่งลูกบาสเกตบอลในขณะที่เล่นแบบการเล่นลูกเร็วหรือการเล่นลักไก่

ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลขณะที่เล่นแบบการเล่นลูกเร็วหรือการเล่นลักไก่ทั้งหมด 146 ครั้ง โดยทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.51 รองลงมาได้แก่การส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.70

เมื่อพิจารณาการส่งลูกบาสเกตบอลในขณะที่เล่นแบบการเล่นลูกเร็วหรือการเล่นลักไก่ของแต่ละทีม พบว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.58 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.35 ทีมมหาวิทยาลัยรังสิตทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาได้แก่การส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.00 โดยทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.00 รองลงมาได้แก่การส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.00 และทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.15 รองลงมาได้แก่การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัว และการส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.63

5. การส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะคะแนนนำและขณะคะแนนตาม

ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะคะแนนนำทั้งหมด 155 ครั้ง โดยได้ทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 39 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.16 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.29 และมีการส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลา 5 นาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะคะแนนตามทั้งหมด 137 ครั้ง โดยทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.09 รองลงมาได้แก่การส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.71

เมื่อพิจารณาการส่งลูกบาสเกตบอลขณะคะแนนนำของแต่ละทีม พบว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.24 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.05 ทีมมหาวิทยาลัยรังสิตทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.06 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.65 และทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทำการส่งลูกสองมือระดับออก และส่งลูกสองมือเหนือศีรษะมากที่สุด เป็นจำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.93 รองลงมาได้แก่การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านหลัง เป็นจำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.52 และในการส่งลูกบาสเกตบอลขณะคะแนนตาม พบว่าทีมมหาวิทยาลัยรังสิตทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.79 รองลงมาได้แก่การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.43 ส่วนทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมาได้แก่การส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.81 และทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมาได้แก่การส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.33

6. การส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะที่ฝ่ายป้องกันหรือทีมรับทำการป้องกัน

ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะที่ฝ่ายป้องกันหรือทีมรับทำการป้องกันหรือตั้งรับแบบบีบบังคับทั้งหมด 128 ครั้ง โดยทำการส่งลูกสองมือระดับออก เป็นจำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.22 รองลงมาได้แก่แบบการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.97 และมีการส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลา 5 นาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะที่ฝ่ายป้องกันหรือทีมรับทำการป้องกันหรือตั้งรับแบบผสมทั้งหมด 144 ครั้ง โดยทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.78 รองลงมาได้แก่แบบการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67

เมื่อพิจารณาการส่งลูกบาสเกตบอลขณะที่ฝ่ายป้องกันหรือทีมรับทำการป้องกันหรือตั้งรับแบบบีบบังคับของแต่ละทีม พบว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.05 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.74 ทีมมหาวิทยาลัยรังสิตทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาได้แก่การส่งลูกมือเดียวมือล่าง และการส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.00 ส่วนทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมาได้แก่ การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.05 และทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการส่งลูกสองมือน้อยมากที่สุด เป็นจำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.00 รองลงมาได้แก่การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัว และการส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.00 สำหรับการส่งลูกบาสเกตบอลขณะที่ฝ่ายป้องกันหรือทีมรับทำการป้องกันหรือตั้งรับแบบผสม พบว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกมือเดียวข้างลำตัวมากที่สุด เป็นจำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือระดับออก และการส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง เป็นจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.00 ทีมมหาวิทยาลัยรังสิตทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.51 รองลงมาได้แก่การส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.81 ส่วนทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ และการส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง เป็นจำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.52 และทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการส่งลูกสองมือระดับออกมากที่สุด เป็นจำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.64 รองลงมาได้แก่การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.08

7. แบบการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลและผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

8. แบบการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดและผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9. การส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูและผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทั้งนี้ยังพบว่า

9.1 การส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลและผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9.2 การส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่ไม่สัมฤทธิ์ผลและผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาการส่งลูกบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 สามารถนำมาอภิปรายผลเฉพาะประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้ คือ

1. การส่งลูกบาสเกตบอลในแบบต่าง ๆ 12 แบบ

จากผลการวิจัยพบว่า ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลทั้งหมด 2,287 ครั้ง และสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด 2,193 ครั้ง โดยได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลในแบบการส่งลูกสองมือ ระดับบอมากที่สุด เป็นจำนวน 612 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.76 และสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด เป็นจำนวน 597 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.10 รองลงมาคือ การส่งลูกกระดอน ซึ่งส่งเป็นจำนวน 391 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.10 และสัมฤทธิ์ผลเป็นจำนวน 379 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.57 ทั้งนี้การส่งลูกสองมือระดับบอ เป็นการส่งที่ใช้มากที่สุดในเกมกีฬาบาสเกตบอล เพราะสามารถส่งลูกบอลได้สะดวกและแม่นยำ และถือว่าการส่งลูกบอลที่เป็นพื้นฐานของการส่งในกีฬาบาสเกตบอล อีกด้วย (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2541) ส่วนการส่งลูกกระดอนที่ใช้ส่งและสัมฤทธิ์ผลเป็นอันดับรองลงมาจาก การส่งลูกสองมือระดับบอ เพราะเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่ผู้ส่งไม่สามารถจะส่งลูกบอลในแนวตรงให้ผู้รับได้ เพราะมีผู้เล่นฝ่ายป้องกันกุ่มอยู่ (เฉลี๋ย พิมพันธุ์, 2529) และในการส่งลูกแบบนี้มีวิธีปฏิบัติเช่นเดียวกันกับการส่งลูกสองมือระดับบอด้วย แต่ต่างตรงที่ลูกบอลจะกระดอนลงพื้นก่อนถึงผู้รับ (ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, 2539)

2. การส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาด

จากผลการวิจัยพบว่า ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดทั้งหมด 94 ครั้ง โดยได้ทำการส่งผิดพลาดในการส่งลูกพลิกแพลงมากที่สุด เป็นจำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.18 รองลงมาคือ การส่งลูกสองมือระดับบอ เป็นจำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.66 ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การส่งลูกพลิกแพลงเป็นการส่งที่อันตราย ขาดความแม่นยำ และขึ้นอยู่กับความสามารถของตัวผู้ส่งเอง ซึ่งทำให้เกิดโอกาสในการผิดพลาดสูง ทั้งนี้ผู้ส่งจะทำได้ดีและแม่นยำนั้น จะต้องมีความชำนาญกับการส่งลูกแบบต่าง ๆ ที่เป็นทักษะพื้นฐานมาแล้วเป็นอย่างดี เพราะการส่งแบบนี้จะต้องอาศัยความรวดเร็ว และความเข้าใจซึ่งกันและกันมาก่อน (เฉลี๋ย พิมพันธุ์, 2529) โดยจะต้องใช้อย่างระมัดระวัง มิฉะนั้นอาจจะถูกแย่งบอลไปครอบครองได้ ส่วนการส่งลูกผิดพลาดในการส่งลูกสองมือระดับบอเป็นอันดับรองลงมานั้น เพราะว่าการส่งลูกสองมือระดับบอนิยมใช้ส่งลูกในระยะใกล้ และจะทำให้ลูกบอลเคลื่อนที่ออกไปในแนวตรง ดังนั้นการส่งลูกบอลวิธีนี้จะใช้เมื่อไม่มีฝ่ายป้องกันขวางทางอยู่เท่านั้น (ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, 2539) ดังนั้นถ้าผู้รับกำลังถูกป้องกันอย่างใกล้ชิดจากฝ่ายตรงข้าม โอกาสที่จะถูกตัดบอลก็เกิดได้ง่าย

3. การส่งลูกบาสเกตบอลที่มีการเลี้ยงลูกบอลต่อ

จากผลการวิจัยพบว่า ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลที่มีการเลี้ยงลูกบอลต่อทั้งหมด 611 ครั้ง โดยได้ทำการเลี้ยงลูกบอลต่อจากการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 169 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.66 รองลงมาคือ การส่งลูกกระดอน เป็นจำนวน 114 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.66 ทั้งนี้เนื่องจากการส่งลูกสองมือระดับอกเป็นการส่งลูกบอลที่สะดวกและแม่นยำ หรือส่งลูกบอลได้ตรงตามที่ต้องการ ทำให้ผู้รับสามารถรับลูกบอลได้อย่างสะดวก ง่าย (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2541) และสามารถนำลูกบอลเล่นต่อไปในเกมการแข่งขันได้ เช่นการส่งลูกบอล ยิงประตู หรือเลี้ยงลูกบอลหลอกต่อฝ่ายตรงข้าม เป็นต้น ส่วนการส่งลูกกระดอนเป็นการส่งที่มีวิธีปฏิบัติเช่นเดียวกับการส่งลูกแบบสองมือระดับอก แต่มีข้อที่แตกต่างกันคือ เป้าหมายในการส่งจะต้องผลักดันลูกบอลให้กระทบพื้นเสียก่อน แล้วจึงจะกระดอนขึ้นไปยังมือของผู้รับ (ใจ เวลดัน, 2536) ดังนั้นจึงทำให้ผู้รับมีโอกาสที่จะสามารถเล่นลูกบอลต่อไปได้เช่นกัน

4. การส่งลูกบาสเกตบอลในขณะที่เล่นแบบการเล่นลูกเร็วหรือการเล่นลักไก่

จากผลการวิจัยพบว่า ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลในขณะที่เล่นแบบการเล่นลูกเร็วหรือการเล่นลักไก่ทั้งหมด 146 ครั้ง โดยได้ทำการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 46 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.51 รองลงมาคือ การส่งลูกพลิกแพลง เป็นจำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.70 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการเล่นลูกเร็วหรือการเล่นลักไก่เป็นวิธีการเล่นบอลอย่างรวดเร็ว โดยทีมที่จะได้ครอบครองบอลอาจเล่นลักไก่ได้โดยมาจากการเปลี่ยนข้างการเล่น ซึ่งอาจมาจากการแย่งชิงบอล หรือการส่งลูกผิดพลาดของฝ่ายรุก ดังนั้นการส่งลูกสองมือระดับอกถือว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะใช้ในขณะทีมนั้น ๆ กำลังใช้เทคนิคการลักไก่อยู่ (ใจ เวลดัน, 2536) เพราะเป็นการส่งที่รวดเร็วและแม่นยำ นอกจากนี้การส่งลูกพลิกแพลงเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเปิดทางไปยังประตูอย่างมาก และเป็นการส่งที่ใช้กันทั่วไปในช่วงสุดท้ายของการเล่นลักไก่ เมื่อผู้เล่นไม่สามารถใช้วิธีการส่งลูกแบบอื่น ๆ ให้กับเพื่อนร่วมทีมได้สะดวก (Anderson and Albeck, 1964)

5. การส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะคะแนนนำและขณะคะแนนตาม

จากผลการวิจัยพบว่า ในการแข่งขันมีการส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะคะแนนนำทั้งหมด 155 ครั้ง โดยได้ทำการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 39 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.16 รองลงมาคือ การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ เป็นจำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.29 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเมื่อเวลาในการแข่งขันช่วงสุดท้าย ผู้เล่นจะต้องทำการส่งลูกบอลให้แม่นยำ และสามารถครองลูกบอลได้นานที่สุดโดยไม่ถูกตัดบอลจากฝ่ายตรงข้าม หรือส่งบอลผิดพลาดได้ง่าย ๆ เพื่อให้ทีมขณะที่อยู่ในช่วงคะแนนนำสามารถรักษา

ระดับคะแนนของตนเอง หรือสามารถทำคะแนนได้เพิ่มขึ้น ทั้งนี้การส่งลูกสองมือระดับอกเป็นการส่งที่แม่นยำและแน่นอน จึงเป็นแบบการส่งลูกที่ผู้เล่นจะนิยมใช้ในการแข่งขันช่วงเวลาห้านาทีสุดท้าย ส่วนในการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะจะช่วยให้ผู้เล่นสามารถส่งลูกข้ามศีรษะหรือข้ามการสกัดกั้นของฝ่ายตรงข้ามไปได้ นอกจากนี้การส่งลูกวิธีนี้ยังถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการจ่ายลูกไปให้ผู้เล่นร่วมทีมตัวสูง ๆ ที่ยืนอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้กับประตูของฝ่ายตรงข้าม เพื่อยิงประตูได้ง่ายอีกด้วย (Casady, 1974)

เมื่อพิจารณาถึงการส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะคะแนนตาม พบว่ามีการส่งลูกบาสเกตบอลทั้งหมด 137 ครั้ง โดยได้ทำการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด เป็นจำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.09 รองลงมาคือ การส่งลูกพลิกแพลงเป็นจำนวน 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.71 ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าในช่วงเวลาท้าย ๆ ของการแข่งขันขณะที่คะแนนกำลังถูกตามอยู่ ผู้เล่นจะต้องทำการส่งลูกบอลให้รวดเร็วและแม่นยำ เพื่อที่จะทำให้ฝ่ายตรงข้ามเคลื่อนที่ไปรอบ ๆ และในที่สุดก็จะเปิดช่องว่างให้ผู้เล่นหลุดเข้าไปยิงประตูเพื่อทำคะแนนได้ (โจ เวลตัน, 2536) ดังนั้นการส่งลูกสองมือระดับอกจึงเป็นการส่งลูกที่เหมาะสมที่สุด ส่วนการส่งลูกพลิกแพลงช่วยให้ผู้เล่นทีมรับหรือฝ่ายตรงข้ามถูกหลอกล่อให้หลงทาง และเกิดโอกาสในการยิงประตูได้ (Anderson and Albeck, 1964)

6. การส่งลูกบาสเกตบอลในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันขณะที่ฝ่ายป้องกันหรือทีมรับทำการป้องกันอยู่

จากผลการวิจัยพบว่า ในการแข่งขันครั้งนี้ใช้การป้องกันแบบบีบบังคับและแบบผสมในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขัน โดยทำการส่งลูกบาสเกตบอลในขณะป้องกันแบบบีบบังคับทั้งหมด 128 ครั้ง และขณะป้องกันแบบผสมทั้งหมด 144 ครั้ง ซึ่งได้ทำการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุดในการป้องกันแบบบีบบังคับ เป็นจำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.22 และในการป้องกันแบบผสม เป็นจำนวน 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.78 รองลงมาคือ การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ โดยทำการส่งในขณะป้องกันแบบบีบบังคับ เป็นจำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.97 และในการป้องกันแบบผสม เป็นจำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.67 ทั้งนี้การตั้งรับแบบบีบบังคับและแบบผสมจะเป็นการตั้งรับหรือการป้องกันที่สร้างความกดดันและพยายามที่จะแย่งชิงลูกบอลจากฝ่ายรุกมาครอบครอง พยายามที่จะทำให้ฝ่ายรุกเสียจังหวะในการเล่น และกดดันให้ผู้เล่นฝ่ายรุกตัดสินใจผิดพลาด ดังนั้นทีมไหนที่เล่นลูกได้รวดเร็ว มีผู้เล่นที่ แข็งแรง และกระฉับกระเฉงก็จะสามารถเล่นได้ดี (Scaton, 1974) ดังนั้นการส่งลูกสองมือระดับอกจึงเป็นการส่งลูกที่นิยมใช้ เพราะมีความรวดเร็วและแม่นยำ ส่วนการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะช่วยให้ผู้เล่นสามารถส่งลูกข้ามศีรษะหรือข้ามการสกัดกั้นของผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามได้ (โจ เวลตัน, 2536) จึงเป็นการส่งลูกบอลอีกแบบหนึ่งที่นิยมใช้ในขณะที่มีการป้องกัน

7. ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลกับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลหรือการส่งลูกบอลที่ดีเป็นการส่งที่ทำให้การรับรับได้ง่าย และสามารถที่จะดำเนินการเล่นต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง (ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, 2539) นอกจากนี้การส่งลูกที่ดี รู้จังหวะและวิธีการส่งลูกให้แก่กันหรือฉลาด เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับทีม เพราะจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เล่นที่เป็นตัวยิงประตูได้มีโอกาสที่ดีที่สุดในการเล่นยิงประตูจากตำแหน่งที่ว่างจากการป้องกัน และอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมต่อการยิงประตู ซึ่งจะทำให้โอกาสในการทำคะแนนมีสูงมาก (โจ เวลตัน, 2536) แต่จากผลการศึกษากการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลของแต่ละทีมที่พบพบว่า ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพซึ่งเป็นทีมที่ได้อันดับที่หนึ่งหรือชนะเลิศ ได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลเป็นจำนวน 559 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.44 และทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดเป็นจำนวน 34 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.49 ทีมมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งเป็นทีมที่ได้อันดับที่สองหรือรองชนะเลิศอันดับที่หนึ่ง ได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลเป็นจำนวน 525 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.96 และทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดเป็นจำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.70 ทีมมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ซึ่งเป็นทีมที่ได้อันดับที่สามหรือรองชนะเลิศอันดับที่สอง ได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลเป็นจำนวน 552 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.14 และทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดเป็นจำนวน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.14 ทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นทีมที่ได้อันดับที่สี่ ได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลเป็นจำนวน 557 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.36 และทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดเป็นจำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.79 จะเห็นได้ว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลและทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดมากที่สุดเป็นอันดับที่หนึ่ง สำหรับทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลเป็นอันดับที่สอง ซึ่งทำการส่งได้ใกล้เคียงกับทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ แต่ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดเป็นจำนวนน้อยกว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ดังนั้นทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทำการส่งลูกบาสเกตบอลได้ดีกว่า ก็น่าจะประสบผลสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้ จึงแสดงให้เห็นว่าการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน ทั้งนี้ยังต้องอาศัยทักษะอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยงลูกบอลหรือการยิงประตูด้วย จึงจะส่งผลให้ทีมอื่น ๆ ได้มาซึ่งชัยชนะ ดังที่ ครุซ (Krause, 1999) ได้กล่าวไว้ว่าการเล่นกีฬาบาสเกตบอลจะประกอบไปด้วยทักษะพื้นฐานสามประการ ได้แก่ การส่งลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการยิงประตู ซึ่งทักษะทั้งสามประการนี้จะทำให้เกิดความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลได้ดีและได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ ทั้งนี้การส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลก็เป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน อย่างไรก็ตามถ้าจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของ

การแข่งขันเต็ม 100 เปอร์เซ็นต์จะต้องมีปัจจัยหรือองค์ประกอบอื่น ๆ มาใช้ในการเล่นหรือการแข่งขันด้วย

8. ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดกับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเป็นเพราะว่าจำนวนทีมที่ได้ทำการศึกษาในครั้งนี้นี้น้อยเกินไป และจำนวนการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดของแต่ละทีมนั้นก็ยังมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผล แต่ถ้าทีมใดก็ตามที่ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดเป็นจำนวนมากกว่าหรือใกล้เคียงกับการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผล น่าจะส่งผลทำให้ทีมนั้น ๆ เสียเปรียบในการเล่นและการครอบครองลูกบอล โอกาสแพ้ก็น่าจะมีได้ง่ายด้วย ทั้งนี้ผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันไม่ได้ขึ้นอยู่กับทักษะการส่งลูกแต่เพียงเท่านั้น ยังต้องอาศัยองค์ประกอบหรือปัจจัยอื่น ๆ ด้วยกัน ได้แก่ ทักษะและเทคนิค สมรรถภาพทางกาย และจิตวิทยาทางการกีฬาของนักกีฬา (Butler, 1997)

9. ความสัมพันธ์ระหว่างการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูกับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการส่งลูกบอลเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญทักษะหนึ่งในการเล่นบาสเกตบอล การส่งลูกบอลที่ดี ถูกต้อง แม่นยำ จะทำให้สามารถเข้าไปยิงประตูได้ในระยะใกล้ ๆ ซึ่งทำให้โอกาสในการทำคะแนนมีสูงมากขึ้น หรือมีเปอร์เซ็นต์ลูกลงห่วงประตูสูง อันจะส่งผลให้ทีมนั้น ๆ ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันในที่สุด ทั้งนี้ผู้เล่นที่กำลังทำหน้าที่เป็นผู้ยิงประตูจะต้องมีทักษะหรือความชำนาญ มีความแม่นยำ และมีความรวดเร็วในการยิงประตูด้วย จึงจะส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขัน (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2541) แต่ถ้าไม่สามารถทำการยิงประตูให้ลงห่วงได้ ก็ไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ เพราะกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาที่ตัดสินกันตรงที่ทีมใดเป็นฝ่ายยิงประตูทำคะแนนได้มากที่สุด ทีมนั้นก็จะเป็นฝ่ายชนะ (โจ เวลตัน, 2536) นอกจากนี้จากการศึกษาวิจัยยังพบอีกว่า ถ้านำการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูมาแยกวิเคราะห์ในกรณีการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผล และการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่ไม่สัมฤทธิ์ผล ผลปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันที่แท้จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับการเล่นลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันมีผลมาจากการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตู และได้จากการโยนโทษ (Bob Cousy and Frank, 1978)

10. จากการศึกษาการส่งลูกบาสเกตบอลในกรณีต่าง ๆ พบว่า ทุกทีมได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลในแบบต่าง ๆ ในรูปแบบลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้แก่ การส่งลูกสองมือระดับอก การส่งลูกกระดอน การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ การส่งลูกพลิกแพลง การส่งลูกมือเดียวมือล่าง การส่งลูกสองมือล่าง การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ และการส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง ทั้งนี้ ได้มีนักวิชาการหลายท่านด้วยกัน เช่น จรินทร์ ธาณิรัตน์ (2514) ; โจ เวลตัน (2536) ; ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2539) ; คูเปอร์ และ ซีเคนทอป (Cooper and Siedentop, 1975) และ เมอร์ฟี (Murphy, 1939) เป็นต้น ได้กล่าวว่า การส่งลูกบาสเกตบอลนั้นมีหลายแบบหลายวิธีด้วยกัน แต่แบบที่ใช้ง่ายและใช้กันมากโดยทั่วไป ได้แก่

1. การส่งลูกสองมือระดับอก (Push or Chest Pass)
2. การส่งลูกกระดอน (Bounce Pass)
3. การส่งลูกเหนือศีรษะ (Overhead Pass)
4. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ (Baseball Pass)
5. การส่งลูกมือล่าง (Under Hand Pass)
6. การส่งลูกฮุกหรือการส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่ (Hook Pass)
7. การส่งลูกพลิกแพลง (Flexible Pass)

นอกจากนี้ในการเล่นบาสเกตบอล ทักษะการรับและการส่งลูกบอลเป็นพื้นฐานที่มีความสัมพันธ์กัน ดังนั้นถ้าหากการรับและ / หรือการส่งไม่ดี จะเป็นผลเสียต่อการเล่นเป็นอย่างยิ่ง ผู้ส่งหรือผู้รับจะต้องมีความตระหนักรู้เสมอ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้การรับส่งลูกบอลไม่ได้ผล อาจจะมีสาเหตุมาจากกรณีดังต่อไปนี้

1. ส่งลูกแรงเกินไปจนไม่สามารถจะรับได้
2. ส่งลูกให้กับคนที่กำลังวิ่ง แต่ส่งไปล่วงหน้ามากเกินไปหรือส่งย้อนหลัง
3. ส่งลูกไม่แน่นอน เช่น สูงเกินไป ต่ำเกินไป
4. ผู้ส่งหรือผู้รับมีความอ่อนเปลี้ย หรือเหนื่อยมาก
5. ใช้มือกระแทกบอลหรือจับลูกโดยใช้สันมือ
6. ส่งลูกหรือรับลูกด้วยอาการลึกลับหรือใจร้อนเกินไป
7. ข้อมือและนิ้วมืออ่อนแอไม่มีกำลัง

(ธงชัย เจริญทรัพย์มณี, 2539 ; ปรีดา รอดโพธิ์ทอง, 2516 ; วิโรจน์ มุทุกันต์, 2537 ; สมรรถชัย น้อยศิริ, 2535)

และจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่า ทุกทีมได้ทำการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุดและสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการส่งลูกสองมือระดับอกนั้น เป็นการส่งลูกบอลที่สะดวก มีความแม่นยำ และรวดเร็ว ทำให้ทุกทีมไม่ว่าจะเป็นทีมที่ชนะเลิศหรือทีมที่ได้อันดับที่สี่

จึงนิยมใช้ส่งมากกว่าการส่งลูกบาสเกตบอลในแบบอื่น ๆ นอกจากนี้ในการศึกษาวิจัยยังพบว่า ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพซึ่งเป็นทีมที่ชนะเลิศจากการแข่งขันครั้งนี้ ได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุดและก็ได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดมากที่สุดด้วย แต่ทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลเป็นอันดับรองลงมาและก็ยังทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดน้อยกว่ากลับมีผลการแข่งขันเป็นอันดับที่สี่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการแข่งขัน ทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดและทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่ไม่สัมฤทธิ์ผลมากกว่าทีมอื่น ๆ และยังพบว่าในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันในรอบสี่ทีมสุดท้ายคะแนนของทีมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอยู่ในขณะตามตลอด แต่ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพเป็นทีมที่ทำการส่งลูกบาสเกตบอลมากที่สุดและสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด ทั้งนี้ยังได้ทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่สัมฤทธิ์ผลอยู่ในระดับสูงและทำการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูที่ไม่สัมฤทธิ์ผลน้อยกว่าทีมอื่น ๆ และยังพบว่าในช่วงเวลาห้านาทีสุดท้ายของการแข่งขันในรอบสี่ทีมสุดท้ายคะแนนของทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพอยู่ในขณะนำตลอด แสดงให้เห็นว่าทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพเป็นทีมที่มีผู้เล่นที่มีทักษะพื้นฐานของทักษะการเล่นบาสเกตบอลอยู่ในระดับดีไม่ว่าจะเป็นการส่งลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการยิงประตู เพราะทักษะทั้งสามประการเป็นทักษะพื้นฐานที่สัมพันธ์กัน ดังนั้นจึงส่งผลให้ทีมมหาวิทยาลัยกรุงเทพมีความประสบความสำเร็จในการแข่งขันครั้งนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัย สามารถสรุปอันดับการส่งลูกบาสเกตบอลที่นิยมใช้ส่งในการแข่งขัน โดยเรียงตามลำดับดังนี้
 - 1.1 การส่งลูกสองมือระดับอก
 - 1.2 การส่งลูกกระดอน
 - 1.3 การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ
 - 1.4 การส่งลูกพลิกแพลง
 - 1.5 การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัว
 - 1.6 การส่งลูกมือเดียวมือล่าง
 - 1.7 การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง
 - 1.8 การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่
 - 1.9 การส่งลูกสองมือล่าง
 - 1.10 การส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้าง

1.11 การส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่

1.12 การส่งลูกสองมือล่างด้านข้าง

อย่างไรก็ตาม ควรทำการฝึกฝนการส่งลูกบาสเกตบอลทุก ๆ แบบให้เกิดความชำนาญ และคล่องแคล่ว เพื่อที่จะทำให้สามารถทำการส่งลูกบอลได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำไปใช้ได้ตรงตามสถานการณ์ของการเล่นหรือการแข่งขัน ทั้งนี้ยังเป็นการช่วยเพิ่มปริมาณข่าวสารให้กับฝ่ายตรงข้าม ทำให้ฝ่ายตรงข้ามมีการตอบสนองและเคลื่อนไหวได้ช้าลง

2. จากผลการวิจัยพบว่า การส่งลูกบาสเกตบอลที่สัมฤทธิ์ผลและการส่งลูกบาสเกตบอลที่เกิดโอกาสในการยิงประตูส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขัน ดังนั้นควรจะทำการศึกษาฝึกฝนการส่งลูกบอลให้ดี แม่นยำ และมีไหวพริบ ทั้งนี้ควรจะทำการศึกษาถึงประโยชน์ในการส่งลูกบอลในแบบต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการเปิดโอกาสในการยิงประตูมากที่สุด

3. ทักษะการส่งลูกบาสเกตบอลเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการแข่งขัน ทั้งนี้จากการศึกษาวิจัย พบว่าแม้จะทำการส่งลูกที่ไม่สัมฤทธิ์ผลหรือผิดพลาดก็ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันตามค่าสถิติ ดังนั้นถ้าจะทำให้ได้ผลสัมฤทธิ์ของการแข่งขันที่แท้จริง นักกีฬาจะต้องมีองค์ประกอบหรือปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งส่งผลต่อการแข่งขันมาเสริมด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรให้มากขึ้น เช่น แปร تیمสุดท้ายของการแข่งขัน หรือตลอดเกมการแข่งขัน เพื่อที่จะได้ผลการวิจัยที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด
2. ควรมีการศึกษาวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรอื่น ๆ เช่น ระดับเยาวชน ระดับเขต และระดับชาติ เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบการส่งลูกบาสเกตบอลในการแข่งขันระหว่างทีมชายกับทีมหญิง
4. ควรมีการศึกษาทักษะการส่งลูกบาสเกตบอลร่วมกับทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการยิงประตู
5. ควรมีการศึกษาทักษะการส่งลูกบาสเกตบอลของผู้เล่นเป็นรายบุคคลตามตำแหน่งการเล่น